

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3Tos/184/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2515010124
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Tencer
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2515010124.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Tencera a sudcov JUDr. Janky Klčovej a JUDr. Daniely Šramelovej, v trestnej veci odsúdeného O. C., v konaní o návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania, o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Piešťany zo dňa 09.09.2015 pod sp. zn. 2Nt/19/2015, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 27.10.2015 takto

rozhodol:

Podľa § 193 odsek 1 písm. c/ Trestného poriadku sa sťažnosť odsúdeného O. C., nar. XX.XX.XXXX, z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením okresný súd podľa § 399 odsek 2 Trestného poriadku návrh odsúdeného O. C. na povolenie obnovy konania v trestnej veci Okresného súdu Piešťany sp. zn. 1T/148/2012 zamietol, nakoľko okresný súd nezistil podmienky obnovy konania.

Svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 394 odsek 1 Trestného poriadku, podľa ktorého obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu. V danom prípade prvostupňový súd dospel k tomu záveru, že trest uložený odsúdenému O. C. za predmetnú trestnú činnosť (zločin nedovolenej výroby omamných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi v zmysle § 172 odsek 1 Trestného zákona), bol vymeraný v zákonom stanovenej sadzbe a neexistujú skutočnosti, ktoré by naznačovali, že pôvodne uložený trest je v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu a preto jeho návrh na povolenie obnovy konania zamietol.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote sťažnosť odsúdený O. C..

V písomnom odôvodnení sťažnosti sám, ako i prostredníctvom obhajcu namietal, že okresný súd nesprávne určil výšku trestu odňatia slobody, z dôvodu súčasného použitia § 42 odsek 2 a § 37 písm. h/ Trestného poriadku, pričom došlo k dvojitému pričítaniu tej istej okolnosti a duplicitnému zvýšeniu trestne sadzby trestu odňatia slobody. Táto skutočnosť mala následne viesť k nesprávnemu vyhodnoteniu pomeru poľahčujúcich a priťažujúcich okolností. Zároveň poukazyval na Nález Ústavného súdu SR pod sp. zn. I. ÚS 24/2014 zo dňa 13.08.2014, v ktorom je uvedené, že ak by sa nepoužila protiústavná časť § 41 odsek 2 za bodkočiarkou, nemožno vylúčiť, že by súd uložil iný, pre odsudzujúceho priaznivejší trest. Ďalej upozorňoval aj na zjednocujúce stanovisko Ústavného súdu SR, sp. zn. PL. Z. ÚS 2/2014

zo dňa 07.05.2014 v ktorom uviedol“ Bod II. Stanoviska Trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. Tpj/44/2013 z 26.11.2013, ktoré súvisí i s aplikáciou nálezov Ústavného súdu SR pod sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28.12.2012 (nálež o asperačnej zásade), zabezpečuje dotknutým fyzickým osobám plnohodnotnú ochranu ich základných práv a slobôd, a preto je v plnom rozsahu aplikovateľné nielen v konaniach pred všeobecnými súdmi, ale aj v konaniach pred ústavným súdom SR. Na základe týchto a ostatných podrobných dôvodov sťažnosti žiadal, aby Krajský súd Trnava ako odvolací súd napadnuté uznesenie Okresného súdu Trnava zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby o nej znovu konal a rozhodol.

Krajský súd v zmysle § 192 odsek 1 Trestného poriadku preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, ako i konanie predchádzajúceho jeho vydaniu, pričom zistil, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Okresný súd po obdržaní návrhu na povolenie obnovy konania v jeho pôvodnej trestnej veci postupoval dôsledne podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku, vykonal všetky dôkazy dôležité pre zákonné a objektívne rozhodnutie. Následne vykonané dôkazy v súlade s ustanovením § 2 odsek 12 Trestného poriadku vyhodnotil individuálne i v ich súhrne a dospel k správne právnemu záveru, že zákonné dôvody pre povolenie obnovy konania nie sú dané.

Okresný súd v odôvodnení svojho uznesenia logicky a zreteľne rozviedol všetky právne úvahy, na základe ktorých vo veci rozhodol, ktoré skutočnosti vzal za preukázané a ktoré za nepreukázané nemal. Konštatoval, že nevyšla najavo žiadna taká skutočnosť alebo dôkaz, ktoré by neboli súdu skôr známe. Poukázal pritom na správnosť i zákonnosť uloženého trestu s tým, že tento bol vzhľadom na charakter trestnej činnosti, pre ktorú bol O. C. odsúdený, a berúc do úvahy jeho predchádzajúci život, vymeraný v zákonom stanovenej sadzbe. Neexistujú v tomto prípade pritom žiadne také skutočnosti, ktoré by naznačovali, že pôvodne uložený trest je v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Krajský súd si preto aj odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom uznesení osvojuje v plnom rozsahu a v podrobnostiach naň dokazuje. Úvahy v ňom uvedené sú totiž v súlade so skutkovým stavom veci, vychádzajú z dôkazov obsiahnutých v trestnom spise.

Krajský súd je taktiež toho názoru, že zákonodarca ako dôvod pre povolenie obnovy konania mal na mysli nové skutočnosti a dôkazy úplne inej kvality a intenzity, než ich prezentoval vo svojom návrhu odsúdený O. C..

Menovaný odsúdený bol totiž rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 25.09.2013, sp. zn. 1T/148/2012 odsúdený pre zločin nedovolenej výroby omamných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 odsek 1 Trestného zákona, za ktorý mu bo podľa § 172 odsek 1, § 36 písm. l/, § 37 písm. h/, písm. m/, § 38 odsek 4, § 41 odsek 2 a § 42 odsek 1 Trestného zákona uložený súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 5 (päť) rokov a 6 (šesť) mesiacov, so zaradením pre výkon trestu odňatia slobody podľa § 48 odsek 2 písm. b/ Trestného zákona do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Súd zároveň podľa § 42 odsek 2 Trestného zákona zrušil rozsudok Okresného súdu Poprad sp. zn. 2T/98/2010 zo dňa 17.01.2013, právoplatný 17.01.2013 (za prečiny podľa § 212 odsek 2 písm. a/, odsek 3 písm. b/ Trestného zákona; §194 odsek 1 Trestného zákona; § 245 odsek 1 Trestného zákona), čo do výroku o treste, ako aj všetky rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad.

Pokiaľ odsúdený namietal nezákonnosť uloženého trestu vo veci Okresného súdu Trnava pod sp. zn. 1T/148/2012, je potrebné uviesť, že prvostupňový súd v danom prípade nepostupoval striktnie v zmysle ustanovenia § 41 odsek 2 Trestného zákona (tzv. asperačnej zásady), hoci ho v enunciacie namietaného rozsudku uviedol. V prípade aplikácie daného ustanovenia, by bol totiž povinný ukladať páchatel'ovi za spáchanú trestnú činnosť trest odňatia slobody vo výmere od 8 rokov 8 mesiacov až 13 rokov a 4 mesiace, za súčasného zrušenia rozsudku Okresného súdu Poprad sp. zn. 2T/98/2010 zo dňa 17.01.2013 za prečiny podľa § 212 odsek 2 písm. a/, odsek 3 písm. b/ Trestného zákona; §194 odsek 1 Trestného zákona; § 245 odsek 1 Trestného zákona, čo do výroku o treste, ako aj všetky rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad. V danom prípade bol menovanému uložený trest odňatia slobody v dolnej polovici zákonom ustanovenej trestnej sadzby za spáchanie zločinu nedovolenej výroby omamných látok, jedov alebo prekurzorov,

ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 odsek 1 Trestného zákona, a to v trvaní 5 (päť) rokov a 6 (šesť) mesiacov, ktorý aj podľa názoru odvolacieho súdu nemožno považovať za trest uložený v zrejmom rozpore s účelom trestu, k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo za trest, ktorý by bol v zrejmom rozpore s jeho účelom tak, ako to má na mysli § 394 odsek 1 Trestného poriadku.

Keďže návrh odsúdeného pri rozumnej miere posudzovania a porovnávania neobsahuje žiadne nové skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme tak, ako to vyžaduje zákon, krajský súd nemal dôvod spochybniť rozhodnutie prvostupňového súdu a preto o sťažnosti odsúdeného rozhodol tak, že ju ako nedôvodnú zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.